

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 214.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000527072/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

svajer i Vinden med de mange brune Duske, — det skulde ellers nok kunne drage Sindet til sig og kalde paa Minder, man kunde flyve hen med, — men det hjælper ikke nu, det synker og synker — ja, det gjør, — det er, som jeg snart kunde være igjennem alt, jeg kjender, — og saa kommer det unævnelige Dyb, hvor alt er ukjendt. Aa, Herre Gud! —

«Kan Bønnen ikke hjælpe jer, Doktor Luther? Prøv at bede —»

«Jeg gaar og beder hele Tiden. Nej, det kan ikke standse mig. Jeg maa nok ned i det navnløse, — om jeg saa kan komme op igjen. Aa, hvem der maatte dø! Det var — det var — —»

«Tænk ikke paa Døden, Doktor Martin! I skal visselig komme igjennem dette Anfald, — korame op deraf, som I siger.»

«Ja, kommer jeg op deraf igjen, da brænder jeg Bandullen, og da gjør jeg meget større Ting. Da bliver hele Verden mig ikke tungere end en Fjer. Det er, som om jeg kunde holde den mellem to Fingre og gjøre med den, hvad jeg vilde. Men nu kan et Byg-Korn tynde mig til Jorden, det kan tynde mig ned i Afgrunden, den, som intet Navn har — om det da ikke er Helvede.»

«Vær ved godt Mod, Doktor Martin!»

«Ja, det er let sagt!» — —

De gik et Kvarters Tid i Tavshed. Endelig standsede Doktoren: «Naar I nu gaar op med dette Dige, Magister Philip, saa kommer I til en Markvej, som I vil kjende, den fører lige op til Collegiegaden ved jert Hus. Og nu faar I saa inderlig Tak, fordi I fulgte mig paa denne Vandring. Men det hjalp ikke noget. Der hjælper nok intet uden at dø og opstaa — —»

«Gaar denne Vej op til mit Hus,» sagde Magister Philip, «saa kan I jo ogsaa komme hjem ad den.»

«Nej, jeg gaar om ad Elsterporten, saa er jeg jo hjemme. Og jeg vil ogsaa gjerne være ene nu. Farvell!» — —

Aa ja, det var bedre at være ene. Sig selv saae han jo ikke, men sin Ledsager saae han; og det var, ligesom et Menneske ikke passede sammen med de store Magter, som nu omlejrde ham. Der gik Elben henne gjennem de isbelagte Enge, — aa, den var jo ogsaa altfor stor til sine Omgivelser! Et uhyre, levende Væsen, og dens Bevægelser saa hurtige og voldsomme, — den kunde jo begrave alle Engene,